

Middelen en voornaamste argumenten

Verzuim om artikel 3 van de richtlijn om te zetten

De Commissie stelt dat Section 173 van de Planning and Development Regulations 2000, waarin wordt vereist dat planning-autoriteiten rekening houden met milieueffectverklaringen (MEV) en met informatie van adviseurs, betrekking heeft op de plicht om ingevolge artikel 8 van de richtlijn rekening te houden met de overeenkomstig de artikelen 5, 6 en 7 van de richtlijn ingewonnen informatie. Haars inziens komt Section 173 niet overeen met de ruimere plicht van artikel 3 van de richtlijn om te verzekeren dat bij de milieu-effectbeoordeling (MEB) van alle in dit artikel bedoelde aspecten een identificatie, beschrijving en beoordeling wordt gegeven.

Wat de artikelen 94, 108 en 111 van, en bijlage 6 bij de Planning and Development Regulations 2001 betreft, maakt de Commissie de volgende opmerkingen. Artikel 94, gelezen in samenhang met bijlage 6.2(b) stelt vast welke informatie een MEV moet bevatten. Dit is een verwijzing naar de informatie die de opdrachtgever krachtens artikel 5 van de richtlijn moet verstrekken; dit moet dus worden onderscheiden van de MEB die het totale beoordelingsproces vormt. De artikelen 108 en 111 vereisen dat de planningsautoriteiten nagaan of een MEV adequaat is. De Commissie meent dat deze bepalingen betrekking hebben op artikel 5 van de richtlijn maar geen substituut vormen voor de omzetting van artikel 3 van de richtlijn. De door een opdrachtgever verstrekte informatie vormt slechts één onderdeel van een MEB en bepalingen betreffende dergelijke informatie zijn geen substituut voor de in artikel 3 omschreven verplichting.

Verzuim om gepaste coördinatie tussen autoriteiten te vereisen

Hoewel de Commissie in beginsel geen bezwaren heeft tegen besluitvorming op meerdere niveaus of tegen het spreiden van de besluitvormingsverantwoordelijkheid voor een en hetzelfde project over verschillende besluitvormers, maakt zij zich zorgen over de precieze manier waarop de plichten van de verschillende besluitvormers gestalte hebben gekregen. Volgens de Commissie bevat de Ierse wettelijke regeling geen verplichting voor besluitvormers om daadwerkelijk met elkaar te samen te werken, en is zij derhalve in strijd met de artikelen 2, 3 en 4 van de richtlijn.

Verzuim om richtlijn toe te passen op sloopwerkzaamheden

De Commissie meent dat indien aan de andere in de richtlijn gestelde voorwaarden is voldaan, een MEB moet worden verricht voor sloopwerkzaamheden. Ierland was voornemens om bij de Planning and Development Regulations 2001 (bijlage 2, Deel I, klasse 50) bijna alle sloopwerkzaamheden vrij te stellen. Volgens de Commissie is dat duidelijk in strijd met de richtlijn.

(¹) PB L 175, blz. 40.

Hogere voorziening ingesteld op 3 februari 2009 door Barbara Becker tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Eerste kamer) van 2 december 2008 in zaak T-212/07, Harman International Industries, Inc./Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak C-51/09 P)

(2009/C 82/36)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Barbara Becker (vertegenwoordigers: P. Baronikians, A. Hofstetter, Rechtsanwältin)

Andere partijen in de procedure: Harman International Industries, Inc., Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

Conclusies

- punt 1 van het dictum van het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 2 december 2008 (zaak T-212/07), waarbij de beslissing van de eerste kamer van beroep van 7 maart 2007 (zaak R 502/2006-1) is vernietigd, vernietigen;
- punt 3 van het dictum van het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 2 december 2008 vernietigen;
- verweerder verwijzen in rekwirantes kosten van de gehele procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante betoogt dat het Gerecht van eerste aanleg blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat er overeenstemming bestaat tussen het door rekwirante aangevraagde merk „Barbara Becker” en het merk „BECKER” van verweerder, en derhalve artikel 8, lid 1, sub b, van de verordening inzake het gemeenschapsmerk verkeerd heeft toegepast door tot de slotsom te komen dat er gevaar voor verwarring bestond.